

ת י א ט ר ו ן ה צ ע ק ה

בשנים 2008-2011 הצטרף **דוד וולד**, פסיכואנליטיקאי מהמכון, כיועץ ומלווה בפועל לתיאטרון הצעקה, תיאטרון אקטיביסטי חברתי שבו השתתפו בני נער ערבים יהודים ביפו, בניהולו ובבימויו של **רן בכור**.

בשנת 2011 "השירותים של תל אביב", ההצגה שנולדה מהעבודה המדהימה של קבוצת התיאטרון, הוצגה בסוזן דלל ובאולמות שונים ברחבי תל אביב וחיפה.

בשנים 2011-2013 פתח רן בכור פרויקט מקביל בשכונת מורשה ברמת השרון, אליו הצטרפה **יעל ברעמי** כיועצת וכמלווה.

"השירותים של תל אביב"

לא מפחדים להגיד - נערות ונערים כותבים, מפיקים ומשחקים

רן בכור-הנחייה, בימוי וכתיבה

השירותים של תל אביב

מחזה מקורי פרי עטם של נערות ונעריי תיאטרון הצעקה

יום שני, ט"ז תמוז תשע"א, 18.7.11, 18:30, מרכז "נא להעז" (רציף העלייה השניה) נמל יפו

מנהל החינוך והתרבות והספורט | אגף קהילה נוער | המחלקה לשגשוג ולצעירים

מנהל השירותים התרבותיים
עבודה קהילתית

YEZHOI BETH ITALIA
AMICI CASA ITALIA

מרכז למנהיגות
לילדים, נוער וצעירים

הזמנה

שחקנים יוצרים: אביחי אטדגי, קובי מאלקו, רינת גרוברמן, אבאנוב שהואן, אוראל אטדגי, מור וקנין, עדי כהן.

שירה: אימאן חוני

הנחייה, בימוי וקתיבה: רן בכור

מפיקה: רעות מלטר

ניהול מוזיקאלי: ליאור רונן

עוזרת במאי: אימאן חוני

תפאורה: אורי בן פנחס

הנחייה ויעוץ מקצועי: מר ישראל אמיר, מרכז משאבי הקהילה אגף דרום מינהל השירותים החברתיים; ד"ר דוד ולד, ראש הועדה למעורבות חברתית, המכון הפסיכואנליטי של ת"א.

"תיאטרון הצעקה" הוא תיאטרון קהילתי-אקטיביסטי עירוני שפעל במרכז למנהיגות, לב יפו, בית ויצ"ו איטליה. "תיאטרון הצעקה" השייך לעיריית תל אביב יפו פעל 3 שנים ויותר ביזמת, בהנהלת ובהנחיית רן בכור ובתמיכת תורמים פרטיים.

התהליך התיאטרוני-קהילתי-אקטיביסטי מבוסס על גיבוש קבוצת תיאטרון יוצרת. קבוצה זו מתרגלת טכניקות תיאטרון בסיסיות המאפשרות לה למצוא דרכים חדשות לביטוי אישי. במסגרת התהליך מתגבשת אמירה בימתית שמבוססת על ניסיון החיים של הקבוצה לכדי הצגה המעבירה מסר אל הקהילה. במובן זה ניתן לראות את התיאטרון הקהילתי ככלי מכוון שינוי-אישי, קבוצתי וקהילתי.

על המחזה:

במרכז המחזה "השירותים של ת"א" שלושה נערים תושבי יפו מחליטים לפרוץ את הכספת של ה"צפונים", התל-אביבים. הם מחכים כל הלילה בתא שירותים של מועדון תל אביבי עד שהמקום יתרוקן מאדם, על מנת שיוכלו להשלים את משימתם. להפתעתם, כשהמסיבה נגמרת הם מגלים שהדלת ננעלה מבחוץ והם תקועים בתוך השירותים ובלי הכסף. עד מהרה מבינים השלושה שהם לא לבד..

על הקבוצה:

הקבוצה מונה 8 בני נוער בני 16-18 (כיתות ט'-יב') הגרים ביפו ממוצא אתני ודת שונים. ההצגה "השירותים של תל-אביב", נוצרה בתהליך עבודה של תיאטרון-קהילתי-אקטיביסטי בו הנוער יוצר את המחזה מתכניו האישיים ומנסה דרכו להעצים ולשנות את הקהילה בו הוא חי.

בעזרת התיאטרון הקבוצה הצליחה לגעת ולעסוק בנושאים שבדרך כלל נשארים מחוץ לשיח המקובל ולהעלות אותם על הבמה.

דרך העבודה:

הנחיה לדוגמה: העלו בזכרוןכם מקרה בו חוויתם דיכוי, מקרה, אירוע שקרה לכם, ושיכול בהחלט לחזור על עצמו.

הרשו לעצמכם להיזכר, אין אדם שאינו נושא עימו לפחות מקרה אחד שכזה. המקרה, המצב שהנכם מעלים חשוב שיהיה מבוסס על יחסים עם אחרים יכולים להיות יחסים טובים בדרך כלל או אחרים, ובאופן טבעי מופיעים בהם גם מוטיבים של התנגדות. בחרו באירוע בו הדיכוי נחוה על ידכם כמבוי סתום. דיכוי הינו תוצר של קשר אובייקטיבי המונח במבנה חברתי קונפליקטואלי, מעגלי.

כעת כשהסיפור מתחיל להנתנגן בראשכם, תמונות שלמות או חלקיות מופיעות, משהו מתחיל לזרום בתודעה ובגוף שלכם, הרשו לו לרדת ממש לגוף שלכם. ללב, או לכל איבר אחר. תרשו לעצמכם להרגיש, איך הרגשתם באותו רגע, איפה בגוף חוויתם את הדיכוי? מה היו המחשבות, הרגשות שעלו בכם? איך ראיתם את שאר המשתתפים באירוע, מה הרגשתם כלפיהם, איפה הרגשתם אותם? מה עלה בכם כלפיהם וכלפי עצמכם? חלקו מין תווית של אמירה לכל משתתף, כגון הוא ה... וכו'.

קחו את אחת התמונות שהכי מייצגת בשבילכם את האירוע, התמונה המרכזית של האירוע הזה והקפואו אותה בדמיונכם.

freeze

איך אתם שם? מה קורה לכם? מה הכי אתם רוצים לעשות. איך אתם מרגישים? בתוך מעמד הפריז ---המצב המוקפא הזה, הרשו לעצמכם לשמוע, את הטקסטים שעוברים שם, שוב ושוב. אם חסר לכם משהו בזיכרון, אלתרו. תתבוננו היטב לתוך דמיונכם, אל הדיאלוגים, הקשיבו, הרגישו את כל אחד ובמיוחד את עצמכם שם.

זה ממש קשה... אבל ממש שווה.

תתקרבו בדמיון לדמות אשר יכולה לאפשר לכם הכי את מה שאתם מאווים, רוצים באותו רגע...אז, זו בעיניכם באותו הרגע, המיטיבה. שוחחו איתה אז ועכשיו.

אם מתאים לכם, שתפו כאן בתגובות והעלו את הסיפור שצץ בתוכם, על כל מה שחוויתם אז וכעת או ברווח בין אז לעכשיו.

האירוע שעלה בכם, יכול להיות מתוך מערכות יחסים במשפחה, בעבודה, בכל גיל ובכל מעמד, בין חברים, בחברה, בשכונה, במדינה, ביחסים בין מדינות כפי שזה בא לידי ביטוי ברמה האישית והקבוצתית.

כולנו שייכים למנגנונים חברתיים בהם אנו פועלים וכולנו מתמודדים בהם בכלים העומדים לרשותינו. כמובן, שניתן לשכלל את הכלים האישיים, להרחיבם וללמוד חדשים ובו בזמן ניתן אף להתבונן, במנגנונים החברתיים ולהתערב בהם כדי לשנותם.

כדי להגיע למקום הזה, אנחנו זקוקים לכח רגשי ומחשבתי רפלקטיבי ולכח חברתי שמאפשר לנו להשתנות ולשנות. היעדר כוחות שכאלו, מביאים אנשים לחיות בדיכוי או לדכא אחרים או שניהם ללא מודעות וכמובן, ללא יכולת לראות את האפשרות שאפשר אחרת.

דיכוי, קורבנות נמצא אכן בכל אחד ואחת מאיתנו, אלא שכדאי לשים לב שיש הבדל יסודי, בין תופעות של דיכוי באנשים השייכים לקבוצות חברתיות 'חזקות' לבין אנשים השייכים לקבוצות חברתיות 'מוחלשות'. אצל האחרונים זו מהות מבנית יומיומית, בכל דבר ועניין, עד כדי האופן היחידי דרכו ועל בסיסו הם חיים.

החומרים של בני הנוער הללו יכולים לשמש מסמך אנושי המייצג את חייהם, ויכולים בו זמנית, להוות גירוי להתבוננות פנימה על חומרי הדיכוי של הצופה ועל המנגנון החברתי בו כולנו משתתפים פעילים, אשר אחת מתולדותיו המאיבות הם קבוצות 'מוחלשות'. כמו אצל כל אדם באופן אישי חי לו מדכא ומדוכא, כך גם בחברה כולה, כוחות מדכאים ואנשים מדוכאים כתוצאה מכך.

פתח השינוי, הוא להכיר בדינמיקה הזו ולהכיר בתוצאותיה, השלב הבא הוא לאתר את האחריות האישית שלנו בתהליכים אלו, ולפעול להחליפם באחריות ליצירת חברה המכוונת ליצירת 'טוב כללי'.